

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáckové ve věci

žalobkyně: **Maurison Plus, s.r.o.**, IČO 04640152
se sídlem Kytlická 780/16, Prosek, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2017, č. j. 53966/17/5300-21444-710132,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její

odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 8. 11. 2016, č. j. 7975994/16/2009-40512-109946 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Správcem daně bylo rozhodnuto podle § 129 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), o zamítnutí přihlášky k registraci k dani z přidané hodnoty podané žalobkyní, jakožto osobou povinnou k dani podle § 6a písm. b) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění do 30. 6. 2017 (dále jen „ZDPH“).

2. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítala splnění zákonných podmínek pro registraci k dani z přidané hodnoty podle § 6a písm. b) ZDPH. Tvrdila, že na základě doložených dokumentů bylo dostatečným způsobem prokázáno, že byla osobou povinnou k dani podle § 5 ZDPH a uskutečňovala plnění s nárokem na odpočet daně spolu s plátcem podle § 6a písm. b) ZDPH. Jako oporu pro svá tvrzení navrhla totožné důkazní prostředky, jaké byly použity v daňovém řízení. Žalobkyně se na základě smlouvy o společnosti ze dne 1. 8. 2016 (dále jen „smlouva o společnosti“) stala jedním ze společníků ve společnosti Folesion Company (dále jen „Společnost“), čímž splnila podmínku § 6a písm. b) ZDPH. K tomu poukázala na faktury, které měly prokazovat uskutečňování výdělečné činnosti (poskytování údržbových a úklidových služeb) v rámci Společnosti. Případně si dle žalobkyně správní orgány měly a mohly vyžádat další doklady, které byly součástí daňové evidence žalobkyně vedené externí účetní společností (na základě doložené příkazní smlouvy). Faktury byly vystaveny jménem Společnosti, a to na základě ustanovení smlouvy o společnosti, přičemž žalobkyně byla jediným společníkem, který podle smlouvy o společnosti poskytuje plnění v oblasti úklidových a údržbových služeb. Skutečnost, že žalobkyně sama nevykonává ekonomickou činnost mimo Společnost, nemůže být relevantní, neboť ji vykonává jakožto společník Společnosti. Žalobkyně ostatně ani nemohla vyvíjet ekonomickou činnost mimo Společnost, bylo by to v rozporu se zákazem konkurence.
3. Jelikož žalobkyně vyvíjela ekonomickou činnost v rámci Společnosti a příjmy z této činnosti se stávají společnými příjmy v rámci Společnosti, nebylo nutné, aby žalobkyně disponovala bankovním účtem. Vzhledem ke skutečnosti, že Společnost neměla právní osobnost, byl založen společný bankovní účet společníků jménem obchodní společnosti Folesion s.r.o., který byl společně používán všemi společníky.
4. Dodala, že žalovaný posuzoval stav Společnosti při jejím vzniku, kdy nemuselo dojít k činnosti všech jejích společníků, nyní však je již k dispozici dostatek dalších dokladů. Dle rozsudku Soudního dvora Evropské Unie (dále jen „SDEU“) C-268/83 přitom mají být pojmy osoba podléhající dani a ekonomická činnost vykládány široce, přičemž i úkony prováděné v rámci přípravy na ekonomickou činnost (přípravné aktivity) představují ekonomickou činnost. Žalobkyně podotkla, že žalovaný se snaží od sebe uměle oddělovat jednotlivé činnosti společníků. Podstatná je ovšem činnost Společnosti jako takové a žalovaný netvrdil, že by Společnost byla fiktivní a nevykazovala žádnou činnost.
5. Žalobkyně tudíž namítala, že žalovaný měl povinnost podle § 92 odst. 5 daňového řádu prokázat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost a úplnost důkazních prostředků. Navzdory této povinnosti však žalovaný předložené důkazní prostředky, zejména faktury, bezdůvodně zpochybnil. Nadto žalobkyně poukázala na fakt, že registrační řízení je deklaratorní, jedná se o formalitu, která, není-li provedena, na statusu dotčené osoby nic nemění.

6. V druhém žalobním bodě žalobkyně namítala existenci skutečného sídla podle § 4 odst. 1 písm. i) ZDPH. Sídlo je umístěno v nemovitosti, jejímž vlastníkem je dceřiná společnost jediného společníka žalobkyně, na čemž nevidí nic nedůvěryhodného. Žalobkyně tvrdila, že není její povinností vyčkávat na kontrolu sídla ze strany správce daně, přičemž výkon její činnosti není vázán na kamennou prodejnu. V případě, že v sídle žalobkyně nebyl nikdo zastížen, nelze bez dalšího dovozovat, že na uvedené adrese nemá reálné sídlo. Ostatně rozhodnutí týkající se činnosti žalobkyně mohou být přijímána kdekoli, zvláště jde-li o jednočlennou společnost.
7. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost spočívající ve vnitřní rozpornosti odůvodnění. Na jedné straně žalovaný uvedl nesplnění podmínek pro registraci plátce DPH, jelikož žalobkyně nebyla osobou povinnou k dani a neprokázala uskutečňování plnění s nárokem na odpočet společně s plátcem. Na druhé straně žalovaný odkázal na judikaturu SDEU, podle které lze registraci odmítnout navzdory tomu, že byly splněny její zákonné podmínky, a to v případě, že existují pádné nepřímé důkazy o využití registrace k budoucímu podvodnému jednání. Žalovaný tedy měl použít argumentaci k situaci, kdy nebyly splněny podmínky k registraci a zároveň k situaci, která jejich splnění předpokládá, v čemž žalobkyně spatřovala vnitřní rozpor odůvodnění.
8. Závěrem žalobkyně namítala rozpor napadeného rozhodnutí se základními principy daňového řádu, jakými jsou například ochrana práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů, princip legitimního očekávání, přiměřenosti a princip dobré správy. Tyto námitky žalobkyně žádným způsobem nekonkretizovala, zejména neuvedla jakékoli skutkové a právní okolnosti, ze kterých by bylo možné usuzovat tvrzené porušení výše uvedených zásad a principů. Soud proto v těchto obecných námitkách nespatřuje žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).

II. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, přičemž předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
10. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že po posouzení předložených skutečností v daňovém řízení dospěl k závěru, že tyto jednoznačně neprokázaly samostatné (reálné) uskutečňování ekonomické činnosti žalobkyně, jelikož z nich nelze zjistit, který konkrétní společník danou činnost vykonával. Žalobkyně tvrdila spolupráci s dalšími obchodními společnostmi, avšak tuto skutečnost nijak nedoložila. Žalovaný zopakoval své posouzení jednotlivých důkazních prostředků, které ve správním řízení předložila žalobkyně, a setrval na svém závěru, že žalobkyně neprokázala splnění jedné z podmínek k registraci, a to skutečnost, že byla osobou povinnou k dani. S tímto závěrem úzce souvisí posouzení splnění podmínky uskutečňování plnění s nárokem na odpočet daně spolu s plátcem, které na základě stejných argumentů nebylo žalobkyní prokázáno. Žalobkyně prokázala toliko splnění podmínky, že se stala společníkem Společnosti.
11. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žalobkyně neprokázala existenci skutečného sídla podle § 4 odst. 1 písm. i) ZDPH a čl. 10 nařízení Rady č. 282/2011 ze dne 15. 3. 2011. Žalobkyně sice odkazovala na „souhlas vlastníka nemovitosti s umístěním sídla společnosti“, avšak tento ve správním řízení nepředložila. Správce daně provedl dne 3. 10. 2016 místní šetření za účelem ověření skutečného sídla. Při místním šetření zjistil, že

žalobkyně není uvedena na zvoncích, přičemž na zvonek označený personálně a ekonomicky propojenou obchodní společností „LeMiRoJ Consulting, a.s.“ nikdo nereagoval. Žalovaný souhlasil s žalobkyní, že není povinností mít zapsané faktické sídlo a sídlit v něm, avšak zjištěné skutečnosti vzal při svém postupu v potaz jakožto skutečnosti vzbuzující podezření.

12. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že informace o podezření z možného podvodného jednání plynoucího z případné registrace žalobkyně jakožto plátce DPH byly uvedeny pouze nad rámec samotného posouzení věci. Žalovaný zdůraznil, že přihláška k registraci byla zamítnuta pro nesplnění podmínek, nikoli odeprána ve smyslu rozsudku SDEU C-527/11 Ablesio SIA ze dne 14. 3. 2013.
13. Namítané porušení zásad daňového řízení bylo dle žalovaného jen v obecné rovině bez upřesnění, jakým způsobem měl žalovaný tyto zásady porušit. Žalovaný se vyjádřil pouze tak, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a s důrazem na zachování všech základních zásad správy daní, včetně zásady legitimního očekávání a zásady přiměřenosti.

III. Posouzení žaloby soudem

14. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež předcházelo jeho vydání, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 zákona s.ř.s.).
15. Soud rozhodl bez jednání, jelikož žalovaný svůj souhlas s tímto postupem výslovně uvedl a žalobkyně se k výzvě podle § 51 odst. 1 s.ř.s. ve stanovené lhůtě nevyjádřila, na základě čehož soud souhlas žalobkyně s rozhodnutím bez jednání presumoval.
16. Žaloba je nedůvodná.
17. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 26. 8. 2016 přihlášku k registraci k dani z přidané hodnoty z důvodu § 6a písm. b) ZDPH (dále jen „přihláška k registraci“). K žádosti doložila smlouvu o společnosti, na základě které se žalobkyně stala společníkem ve Společnosti, smlouvy o firemním kontu (dále jen „bankovní účet“) a o poskytování služeb elektronického bankovníctví k bankovnímu účtu uzavřené mezi obchodní společností Folesion s.r.o. a bankou dne 1. 7. 2016. Správce daně měl při přezkoumání údajů uvedených v přihlášce pochybnosti ohledně splnění podmínek registrace a dne 14. 9. 2016 žalobkyni vyzval k odstranění těchto pochybností prostřednictvím výzvy podle § 128 odst. 1 daňového řádu, č. j. 6923153/16/2009-40512-109946, konkrétně aby prokázala skutečnosti, že je osobou povinnou k dani a že uskutečňuje plnění s nárokem na odpočet daně spolu s plátcem. Ve stejný den správní orgán prvního stupně vyzval banku ke sdělení údajů vztahujících se k bankovnímu účtu.
18. Banka v reakci na výzvu zaslala výpis z bankovního účtu za období od 1. 7. 2016 do 20. 9. 2016 (dále jen „výpis z účtu“). Žalobkyně v reakci na výzvu předložila fakturu č. FVC16004 ze dne 5. 9. 2016 vystavenou Společností na částku 54 695 Kč za „stavební práce na rekonstrukci nebyt. prostor na ulici [redacted], [redacted]“, kontrolní hlášení obchodní společnosti Folesion s.r.o. za období srpna 2016 ze dne 21. 9. 2016 (dále jen „kontrolní hlášení“) a příkazní smlouvu o poskytování účetního, daňového a ekonomického poradenství mezi Společností a obchodní společností [redacted] ze dne 29. 7. 2016 (dále jen „příkazní smlouva“). Spolu s těmito důkazními prostředky uvedla, že navázala spolupráci se čtyřmi subjekty ([redacted], [redacted], [redacted], [redacted]). Dne 10. 10. 2016 byl do správního spisu založen

úřední záznam o místním šetření, které proběhlo dne 3. 10. 2016 na adrese Kytlická 780/16, Praha 9.

19. Na základě uvedených skutečností správce daně dospěl k názoru, že žalobkyně neprokázala samostatné (reálné) uskutečňování ekonomické činnosti, a ani nelze předpokládat, že výkon takové činnosti bude uskutečňovat, tedy není osobou povinnou k dani. Současně z předložených důkazních prostředků nebylo dokázáno, že by uskutečňovala plnění s nárokem na odpočet daně spolu s plátcem.
20. Spolu s odvoláním žalobkyně předložila fakturu č. FVC17007 ze dne 15. 5. 2017 na částku 1 815 Kč za „opravy a udržování 1. máje Třinec“, fakturu č. FVC17009 ze dne 15. 5. 2017 na částku 14 505 Kč za „zahradní a servisní činnosti 4/2017“, obě vystavené jménem Společnosti.
21. Podle § 5 odst. 2 ZDPH se ekonomickou činností pro účely daně z přidané hodnoty rozumí soustavná činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně důlní činnosti a zemědělské výroby a soustavné činnosti vykonávané podle zvláštních právních předpisů, zejména nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, výchovatelské nebo učitelů, jakož i nezávislé činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních znalců. Za ekonomickou činnost se také považuje využití hmotného a nehmotného majetku za účelem získání příjmů, pokud je tento majetek využíván soustavně. Samostatně uskutečňovanou ekonomickou činností není činnost zaměstnanců nebo jiných osob, kteří mají uzavřenou smlouvu se zaměstnavatelem, na základě níž vznikne mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem pracovněprávní vztah, případně činnosti osob, které jsou zdaňovány jako příjmy ze závislé činnosti podle zvláštního právního předpisu.
22. Podle § 6a písm. b) ZDPH je osobou povinnou k dani osoba, která se stane společníkem společnosti, v jejímž rámci uskutečňuje plnění s nárokem na odpočet daně společně s plátcem, je plátcem ode dne, kdy se stala společníkem.
23. Podle § 94 odst. 2 ZDPH je plátce uvedený v § 6a až 6e povinen podat přihlášku k registraci do 15 dnů ode dne, ve kterém se stal plátcem.
24. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.
25. Podle § 128 odst. 1 daňového řádu správce daně prověří údaje uvedené daňovým subjektem v přihlášce k registraci nebo v oznámení o změně registračních údajů a v případě pochybností o jejich správnosti nebo úplnosti vyzve daňový subjekt, aby údaje vysvětlil, doložil, popřípadě doplnil nebo změnil, a zároveň stanoví lhůtu, v níž je daňový subjekt povinen tak učinit.
26. Soud úvodem poukazuje na změnu právní úpravy v průběhu řízení před správními orgány. Zákonem č. 170/2017 Sb. byl § 6a ZDPH s účinností od 1. 7. 2017 bez náhrady vypuštěn. Žalovaný rozhodoval již za účinnosti této právní úpravy. Nejvyšší správní soud se k této skutečnosti vyjádřil v rozsudku ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Afs 246/2018-44, kde uvedl, že „rozhodnutí správce daně, resp. žalovaného, o registraci plátce DPH je svou povahou deklaratorní (srov. rozsudek SDEU ze dne 22. 12. 2010, Dankowski, C-438/09, a shodně rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2014, č. j. 8 Afs 59/2013 - 33, č. 3124/2014 Sb. NSS). Správce daně tedy osvědčuje, zda k určitému okamžiku byly splněny zákonem předvídané podmínky pro

registraci. Daňové orgány tedy nepochybily, pokud postupovaly podle dosavadní právní úpravy. Správnost jejich postupu osvědčuje též to, že § 6a zákona o DPH je ustanovením hmotněprávním (zakotvujícím podmínky registrace společníků společnosti k DPH). Vzhledem k tomu, že zákon č. 170/2017 Sb. neobsahuje žádné zvláštní přechodné ustanovení dopadající na zahájená registrační řízení, bylo nutno vycházet z obecného principu – zákazu retroaktivity a v zahájeném registračním řízení aplikovat dosavadní hmotněprávní úpravu“.

27. Dále soud upozorňuje, že správní soudy již přezkoumávaly obdobné žaloby dalších společníků Společnosti (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2020, č. j. 6 Af 42/2017-40, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018, č. j. 11 Af 44/2017-28, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Afs 246/2018-44), přičemž aprobovaly zamítnutí žádostí o registraci k DPH tamějších žalobců správcem daně. Soud proto při vypořádání žalobních bodů vychází také z citovaných rozsudků v tom rozsahu, v němž byly řešeny totožné námitky.
28. Soud nejprve přistoupil k posouzení tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Po podrobném přezkoumání odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že přihláška k registraci byla žalobkyni zamítnuta z důvodu nesplnění dvou ze tří podmínek nezbytných pro registraci, což je uvedeno zejména v bodě [30] odůvodnění napadeného rozhodnutí. V odůvodnění obou rozhodnutí je sice uvedena pasáž obsahující podezření, že žalobkyně s největší pravděpodobností simulovala úmysl uskutečňovat ekonomickou činnost za účelem registrace k DPH s cílem následně zneužít systém DPH, avšak tato tvrzení jsou uvedena skutečně nad rámec posuzované problematiky, což žalovaný v bodě [31] a [33] odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvádí a srozumitelným způsobem vysvětluje.
29. Soud dospěl k názoru, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevznikají pochybnosti o závěrech žalovaného vedoucích k zamítnutí přihlášky k registraci. Důvodem k zamítnutí byla výhradně skutečnost, že žalobkyně nesplnila dvě ze tří podmínek nezbytných pro registraci k DPH (být osobou povinnou k dani a uskutečňovat plnění s nárokem na odpočet daně spolu s plátcem). Odůvodnění je srozumitelné, obsahuje posouzení důkazních prostředků, ze kterých za použití příslušné právní úpravy žalovaný vyvodil logické závěry, a ve svém smyslu si vnitřně nerozporuje. Námitka třetího žalobního bodu je nedůvodná.
30. Následně soud přešel k posouzení prvního žalobního bodu, jehož předmětem je tvrzení žalobkyně, že byly splněny podmínky pro registraci žalobkyně k DPH. Aby mohla být žalobkyně registrována k DPH podle § 6a písm. b) ZDPH, musela kumulativně splnit tři podmínky: 1) musela být osobou povinnou k dani, 2) musela být společníkem Společnosti, 3) musela uskutečňovat plnění s nárokem na odpočet daně spolu s plátcem v rámci Společnosti. Splnění druhé podmínky je mezi účastníky nesporné.
31. Splnění první a třetí podmínky soud posoudil společně, jelikož bez jakékoliv ekonomické činnosti, která je nezbytným znakem osoby povinné k dani, není možné, aby žalobkyně vykonávala ekonomickou činnost v rámci Společnosti. Soud poukazuje § 5 odst. 1 ZDPH, který definuje osobu povinnou k dani mimo jiné jako právnickou osobu, která samostatně uskutečňuje ekonomické činnosti ve smyslu § 5 odst. 2 ZDPH, přičemž podle judikatury SDEU (například rozsudek ze dne 8. 6. 2000, Breitsohl, C-400/98, bod 34 a rozsudek ze dne 2. 6. 2016, Lajvér, C-263/15, bod 32) se ekonomickou činností ve smyslu článku 9 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006, o společném systému daně z přidané

hodnoty, myslí též úkony prováděné v rámci přípravy na takovou ekonomickou činnost (míněno nákupy zboží, nemovitostí, zařízení apod.). Předložené důkazní prostředky však uskutečňování, či přípravu k uskutečňování samostatné (reálné) ekonomické činnosti neprokázaly.

32. V přihlášce k registraci uvedla žalobkyně v kolonce 11a, účet pro vracení přeplatků na DPH, výše uvedený bankovní účet. Žalobkyně v daňovém řízení argumentovala, že se smlouvou o společnosti zavázala ke společné účasti na podnikání Společnosti a tedy využívala spolu s ostatními společníky stejný bankovní účet. Společnost sama účet zřídit nemohla, neboť občanský zákoník jí nepřiznává právní osobnost, není tedy schopná svým jménem uzavřít smlouvu o účtu s bankou. Žalobkyně však dostatečně důvěryhodně nevysvětlila, z jakého důvodu nemá vlastní účet. Dále v přihlášce k registraci žalobkyně uvedla v kolonce 7 částku obratu za nejbližších 12 předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců ve výši 0 Kč. Dle obchodního rejstříku vznikla žalobkyně ke dni 14. 12. 2015, tedy měla k dispozici dostatečně dlouhý časový úsek pro zahájení jakékoli ekonomické činnosti.
33. Správce daně je dle § 128 odst. 1 daňového řádu povinen ověřit údaje v přihlášce k registraci a v případě pochybností o jejich správnosti nebo úplnosti vyzvat daňový subjekt k vysvětlení, doložení, doplnění či změně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 214/2017-34). To vyplývá i z judikatury SDEU, viz rozsudek ze dne 14. 3. 2013, Ablesio, C-527/11, či ze dne 6. 9. 2012, Mecsek Gabona Kft, C-273/11. Tomu koresponduje povinnost daňového subjektu prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání či jiných podáních (§ 92 odst. 3 daňového řádu).
34. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2008, č. j. 2 Afs 68/2008-58, je nezbytné zkoumat skutečnou činnost žadatele, nikoli se spokojit s údaji vyplývajícími z obchodního rejstříku. Je povinností správce daně, aby se zabýval posouzením, do jaké míry se žalobkyně skutečně věnovala tvrzené ekonomické činnosti. Předložené faktury č. FVC16004, č. FVC17007 a č. FVC17009 byly vydány jménem Společnosti, v souladu s ujednáním bodu 3 smlouvy o společnosti. Podle bodu 4 smlouvy o společnosti se žalobkyně zavázala k činnosti v oblasti poskytování úklidových a údržbových služeb. Faktura č. FVC16004 ze dne 5. 9. 2016 byla vystavena za „stavební práce na rekonstrukci nebyt. prostor na ulici [redacted], [redacted]“, faktura č. FVC17007 za „opravy a udržování 1. máje Třinec“, fakturu č. FVC17009 za „zahradní a servisní činnosti 4/2017“.
35. Všechny tyto činnosti lze podřadit pod žalobkyní vyznačený okruh činností, ačkoliv stavební práce při rekonstrukci jsou již na hraně činností, které lze považovat za údržbu. Žalovaný nepovažoval stavební práce za činnost spadající do oblasti úklidu nebo údržby, avšak pro celkové posouzení věci nemá odlišné hodnocení tohoto důkazního prostředku vliv, neboť i v takové situaci není zřejmé, který ze společníků reálně činnost vykonával. V příkazní smlouvě pak je uvedena pouze Společnost. Ani faktury, ani smlouva o společnosti, ani příkazní smlouva tudíž nejsou důkazy ekonomické činnosti žalobkyně, nebo přípravy na ni (srov. body [31] a [32] již zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Afs 246/2018-44).
36. Kontrolní hlášení nemá v této věci výpovědní hodnotu, neboť se týká obchodní společnosti Folesion s.r.o. Uvedené subjekty v podání ze dne 28. 9. 2016, kterým

žalobkyně reagovala na výzvu správce daně, mají mezi statutárními orgány stejné osoby, kromě Advokátní kanceláře HAJDUK & PARTNERS s.r.o., přičemž obchodní společnost LeMiRoJ Investment, a.s. je jediným společníkem žalobkyně. Z těchto skutečností správce daně oprávněně dovodil pochybnosti ohledně tvrzeného uskutečňování ekonomické činnosti žalobkyní. Nakonec výpis z účtu nemá žádnou výpovědní hodnotu, neboť z jedenácti transakcí není možné identifikovat jakoukoli z nich jakožto transakci vázající se na údajnou ekonomickou činnost žalobkyně.

37. K tvrzení, že si žalovaný měl sám obstarat další důkazní prostředky sám, soud uvádí, že výhradně žalobkyně byla v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu povinna prokázat všechny jí tvrzené skutečnosti, nikoli též žalovaný. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 7 Afs 76/2017-43, se tato povinnost vztahuje i na údaje uvedené v přihlášce k registraci. Týž závěr zaujal již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 214/2017-34, v němž byla řešena právě účast na sdružení s plátcem DPH, či rozsudek téhož soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 Afs 216/2018-47. Žalobkyně přitom byla řádně vyrozuměna o pochybnostech správce daně a vyzvána k jejich odstranění dle § 128 odst. 1 daňového řádu.
38. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žalobkyně nebyla osobou povinnou k dani a neuskutečňovala plnění s nárokem na odpočet daně spolu s plátcem, neboť dostatečně věrohodným způsobem nevyvrátila důvodné pochybnosti žalovaného. Z důkazních prostředků nebylo možné zjistit, zda žalobkyně skutečně vykonávala jakoukoliv ekonomickou činnost. Zároveň soud nezjistil, že by došlo k bezdůvodnému zpochybnění důkazů ze strany žalovaného. Důkazy získané z předložených důkazních prostředků jsou postaveny na logickém a správném hodnocení, které bylo v souladu s § 92 odst. 5 daňového řádu. Námitka prvního žalobního bodu je nedůvodná.
39. Při posouzení druhého žalobního bodu soud vycházel zejména z úředního záznamu ze dne 10. 10. 2016 o místním šetření na adrese Kytlická 780/16, Praha 9, tedy na adrese sídla žalobkyně zapsaného v obchodním rejstříku. Na zvoncích nebyla žalobkyně uvedena, avšak jeden ze zvonků byl označen firmou „LeMiRoJ Consulting a.s.“, obchodní společnosti, která je dle šetření správních orgánů ekonomicky a personálně napojena na žalobkyni (její jediný akcionář je současně jediným společníkem žalobkyně). Na zvonění nikdo nereagoval. Jedna z poštovních schránek byla označena firmou žalobkyně spolu s firmami dalších dvaceti obchodních společností. Při místním šetření nebylo možné ověřit, zda se na uvedené adrese nachází skutečné sídlo žalobkyně. Žalobkyně tvrdila, že žalovaný odmítl jako důkazní prostředek „souhlas vlastníka nemovitosti s umístěním sídla společnosti“, avšak tato písemnost není součástí správního spisu. Žalobkyně měla možnost prokázat, že na uvedené adrese se nachází její skutečné sídlo, avšak nepředložila žádné důkazní prostředky, kromě tvrzení, že její činnost není vázána na existenci kamenné provozovny. Bezpředmětná je poté námitka neexistence povinnosti být fyzicky přítomen v sídle a vyčkávat kontroly správcem daně. Je nutno poznamenat, že správce daně neposuzoval místo skutečného sídla svévolně, ale místní šetření bylo provedeno v souvislosti s dalšími skutečnostmi, které správce daně zjistil. Soud dospěl k názoru, že žalobkyně neprokázala, že se na uvedené adrese nacházelo její skutečné sídlo ve smyslu § 4 odst. 1 písm. i) ZDPH a čl. 10 nařízení Rady č. 282/2011 ze dne 15. 3. 2011. Námitka druhého žalobního bodu je nedůvodná.

IV. Závěr

40. Na základě výše uvedených závěrů soud žalobu zamítl pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů, jelikož neměla ve věci ani částečný úspěch. Žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. května 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu